

Sergi Rodríguez 'Teti': «No demanaré perdó per una cosa que no he fet»

Sergi Rodríguez 'Teti' va ser condemnat a un any de presó acusat de donar un calbot a un regidor del Partit Popular de Berga | Parlem amb ell i amb Marc Canudas, membre del grup de suport que l'ha acompanyat en els últims mesos

Sergi Rodríguez 'Teti' i Marc Canudas, durant l'entrevista | Alba Martínez

El passat divendres 26 de maig, l'Audiència de Barcelona va decidir suspendre l'entrada a presó d'en Sergi Rodríguez, *Teti*. Fa uns mesos va ser condemnat a un any de presó acusat de donar un calbot a un regidor del Partit Popular de Berga, però al no tenir antecedents no havia de complir la pena. Malgrat tot, la fiscalia va presentar recurs. Finalment, en Teti no anirà a la presó. Conversem amb ell i amb Marc Canudas, membre del Grup de Suport que ha estat al seu costat durant els últims tres anys.

La decisió de l'Audiència de suspendre la teva entrada a la presó és simple i fa referència a l'article 80 del Codi Penal: no tens antecedents i la pena és inferior als dos anys, per tant, no hi ha ingrés a la presó. De fet, la resolució de l'Audiència ni tan sols debat els arguments de la fiscalia. Com valoreu aquesta contundència?

Teti: Que hagi anat tan ràpid és que no tenien enlloc on agafar-se. No hi havia cap motiu per no suspendre la pena.

Marc Canudas: Des del Grup de Suport encara no hem fet cap valoració, érem prudents perquè després de cinc anys ens temíem que podia arribar a passar tot l'estiu.

Com va anar la vista de la setmana passada?

T: Bastant ràpid, cadascú va presentar les seves al·legacions. Cap contacte amb la fiscalia, no hem parlat en cap moment, no m'han preguntat mai res, com si no hi fos.

Com et sents ara?

T: Ara més tranquil, millor. Alleujat.

MC: Tots ens hem tret un pes de sobre, són cinc anys! Al final, una de les funcions que té la repressió és apartar-te del treball polític, perquè t'obliga a estar pendent de respondre al cas que t'ocupa. Et desgasta, et desactiva. Però ens hem enfortit col·lectivament i a nivell intern.

Segons 'Teti', «una de les funcions que té la repressió és apartar-te del treball polític, perquè t'obliga a estar pendent de respondre al cas que t'ocupa» Foto: Alba Martínez

En algun moment, heu tingut por de no ser prou forts emocionalment o bé de no tenir suficient envergadura com a moviment?

T: Por no, perquè veia que era surrealista acabar entrant a la presó malgrat saber que era una possibilitat. Però el suport de la gent m'ha fet sentir acompanyat.

MC: Hi ha hagut moments de tot, amb més o menys gent, però sempre hem aguantat amb els mínims per a poder respondre durant la campanya. Hem sigut capaços de reaccionar a cada envestida.

Has tingut contacte amb en Joan Antoni López Noguera, el regidor del Partit Popular que et va denunciar?

T: No, ni una paraula. Excepte el que deia a través dels mitjans, res.

En tot moment heu defensat que Noguera buscava un ascens personal. És així de simple?

MC: És la manera d'actuar del PP; evolucionar a partir de qüestions insignificants, inventar-se determinades històries per mantenir el paper victimista i, així, assolir càrrecs.

La fiscalia demanava que se t'apliqués la pena de presó en un escrit amb expressions com «la acción ejecutada por el reo encierra un profundo desprecio al Estado de Derecho (sic)». Com vas rebre aquella notificació?

T: En aquell moment jo ja donava el cas per tancat i al cap de mig any, quan em va arribar aquella carta, em va descol·locar. Primer em va costar entendre què deia pel llenguatge i els gargots. Després, vaig quedar descol·locat.

MC: El que se'n desprèn és que l'Estat hi és. Més que per les formes, pel llenguatge -«el Estado de Derecho, el entorno...»-, buscant d'alguna manera un càstig col·lectiu. Sempre hem tingut clar que el cas del Teti no l'afectava només de manera individual a ell, sinó que ens tocava a tots de manera col·lectiva. El mateix fiscal ho deia! Crec, a més, que anys enrere aquest cas també el podríem entendre així perquè l'Esquerra Independentista sempre ha patit repressió. Potser el discurs ara arriba a més sectors, però sempre ha patit repressió.

Heu comès errors en tot aquest procés?

T: Errors no, podríem haver fet coses millor, però errors penso que no. Teníem un discurs molt clar i l'hem mantingut des de l'inici de la campanya. I s'ha vist que la gent responia i que hi havia suport.

MC: Hem tingut alts i baixos i a vegades sí que te n'adones que davant d'una situació com aquesta hi hauria d'haver hagut molta més resposta. En aquest sentit, hem de fer autocrítica. Però no tant per haver fet errors sinó que sovint no arribem on hauríem de fer-ho. L'acció antirepressiva hauria de ser un eix en el que tot el moviment s'hi aboqués de manera molt més clara que el que ha fet fins ara.

T: Però és que és complicat en un temps tan llarg mantenir l'atenció. Allò del desgast...

Segons Marc Canudas «l'acció antirepressiva hauria de ser un eix en el que tot el moviment s'hi aboqués de manera molt més clara que el que ha fet fins ara» Foto: Alba Martínez

El relat de López Noguera des de fa molt temps va incorporar un matís important. Ell deia que si li demanaves perdó públicament retiraria la denúncia. Creus que s'ha instrumentalitzat aquest factor en el teu cas?

T: És cert que aquesta opció s'ha comentat, però tampoc ha estat res que se'ns hagi retret ni al Grup ni a mi. En el seu moment, López Noguera va treure aquesta opció a través dels mitjans, a mi mai m'ha dit res, no hem tingut mai cap contacte. Però clar, quan parlava d'això ja havia presentat un escrit d'acusació en què demanava cinc anys de presó. I a part, encara que l'hagués retirat, ja hi havia l'escrit de fiscalia en què demanava sis anys en aquells moments! Per això, dir que si hagués demanat perdó no hagués passat res és fals. Ell hagués tirat endavant i la fiscalia també, com hem vist.

Si ens centrem en el perdó com a gest, veiem que en situacions de conflicte -sigui quina sigui la seva magnitud- és un valor central. Pel que dieu, vosaltres no l'heu contemplat perquè considereu que estàveu davant una actitud fictícia?

T: Sí, però és que a banda d'això, jo no demanaré perdó per una cosa que no he fet, no vaig agredir el regidor. Sí que vaig increpar-lo, ho he dit sempre, però mai agredir-lo. Per altra banda, té molts més motius per demanar perdó ell que no pas jo. És una persona que tant a nivell familiar com de partit ve del franquisme [el seu avi va ser alcalde de Berga del 1958 al 1979]. Hi ha les declaracions de Valladolid, totes les polítiques que fa el seu partit... Té molts motius per demanar perdó.

MC: La qüestió del perdó és una trampa en què determinats sectors de l'esquerra cauen i nosaltres no volem caure-hi. Ens trobem en una situació en què ens enfrontem a un partit que prové del franquisme i mai ha demanat perdó per això. Estan podrits per la corrupció i ataquen constantment el

nostre poble: la unitat de la llengua, la unitat del nostre país, el poble treballador, els sectors populars... a tots els nivells! És ridícul que hàgim de demanar perdó nosaltres. Perdó de què?

Esperàveu més suport tots aquests mesos?

T: Jo crec que molts han jugat el paper de sempre. No estem decebuts perquè no n'esperàvem res. Fins i tot, estem sorpresos amb alguns sectors de la població que han estat al nostre costat, han respost positivament i ens ha sorprès. Institucionalment, de Convergència o d'Esquerra Republicana aquí a Berga ja esperàvem que tinguessin el paper que han tingut.

MC: ERC ha tingut un paper bastant lamentable, hipòcrita. No esperàvem altra cosa, són gent que provenen del PSOE. Els havíem anat a veure quan encara no estaven a ERC i ara, a última hora, d'alguna manera, han volgut guanyar protagonisme en el si de l'independentisme, utilitzant els casos de la Montserrat Venturós o del Teti. Han volgut sortir a la foto quan, de fet, ells mai hi han donat suport real.

Què ha suposat el paper del Grup de Suport?

T: Sense ells no hagués pogut fer pràcticament res. Han estat tres anys de campanya, no m'imagino haver passat tot això sense ells. Hagués estat molt complicat i no s'hagués pogut fer la denúncia pública que s'està fent.

MC: Per part nostra, qualitativament hem crescut molt. Quantitativament no, som els que érem. Però sí que hem guanyat experiència i hem recollit moltes eines per a fer-ho més bé si ens trobem en un altre cas repressiu. Ja són uns quants anys d'encerts i errors i n'hem après. Hem tingut contactes amb altres grups de suport, també amb Alerta Solidària, hem fet xerrades a Berga i fora de la ciutat, hem conegut d'altres casos...

El teu cas s'ha llegit en clau política, però si ens centrem en la vessant humana, has patit molt?

T: Jo ho he portat bé, però la família ha patit molt, especialment els pares i les àvies. Això és el que m'ha costat més de portar. He vist que sobretot afectava els meus pares i això se m'ha fet dur.

I a partir d'ara?

T: No ens hem plantejat res encara, però en principi donem la porta per tancada tot i que, en aquest cas, sembla que no es pugui fer mai... Personalment tinc ganes de passar pàgina i dedicar-me a d'altres feines que aquests anys no he pogut fer. Si en dies puntuals surten casos o xerrades en que pugui aportar la meva experiència, hi serem. Però tinc ganes de deixar-ho estar i dedicar-me a fer coses que no he pogut fer per temps o per desgast.

Article publicat originalment a [la Directa](#).